

คำสั่งกรมสรรพากร

ที่ ป. ๑๒๐/๒๕๕๕

เรื่อง การเสียภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการถ่ายทำ

ภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

เพื่อให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็นแนวทางปฏิบัติในการตรวจและแนะนำผู้มีเงินได้หรือผู้ประกอบการที่เป็นนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย และผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย สำหรับการเสียภาษีเงินได้และภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย กรมสรรพากรจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ คำว่า “ภาพยนตร์” หมายความว่า ภาพ เสียง รวมทั้งข้อความที่มีการถ่ายอัด หรือบันทึกไว้ในฟิล์มหรือวัสดุใดๆ ที่สามารถถ่ายทอดออกมาให้เป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ ได้ในลักษณะต่อเนื่องกันด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงส่วนหนึ่งส่วนใดของภาพยนตร์ที่ใช้เพื่อการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ด้วย

คำว่า “ถ่ายทำภาพยนตร์” หมายความว่า การถ่ายอัด บันทึกหรือทำด้วยวิธีอื่นใดซึ่งภาพ เสียง หรือข้อความเพื่อให้เป็นภาพยนตร์

คำว่า “คณะถ่ายทำภาพยนตร์” หมายความว่า ผู้ดำเนินการถ่ายอัด บันทึกหรือทำด้วยวิธีอื่นใดซึ่งภาพ เสียง หรือข้อความเพื่อให้เป็นภาพยนตร์

คำว่า “นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ” หมายความว่า นักแสดงภาพยนตร์ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในต่างประเทศ และเข้ามาแสดงภาพยนตร์ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

คำว่า “เจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย” หมายความว่า ผู้ประกอบอาชีพเกี่ยวข้องกับการถ่ายทำภาพยนตร์ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย เช่น ผู้กำกับการแสดงช่างภาพ เจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิค เป็นต้น

คำว่า “ผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย” หมายความว่า ผู้ดำเนินการติดต่อประสานงานและกำกับการดำเนินงานของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

ข้อ ๒ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศได้เข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ของตนเองในประเทศไทย โดยไม่มีรายได้จากการถ่ายทำภาพยนตร์ดังกล่าว กรณียังไม่ถือว่าบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศประกอบกิจการในประเทศไทย ซึ่งเป็นเหตุให้ได้รับเงินได้หรือผลกำไรในประเทศไทย จึงไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๗๖ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อ ๓ การถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งที่มีภูมิลำเนาในประเทศไทยและมีได้มีภูมิลำเนาในประเทศไทย ถือได้ว่าเป็นผู้มีเงินได้จากแหล่งเงินได้ในประเทศไทย จึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อ ๔ การเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศให้นำเงินได้ของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศซึ่งเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๘) แห่งประมวลรัษฎากร มารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา ๕๘ (๑) และ (๒) แห่งประมวลรัษฎากร

เงินได้ของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศที่ต้องนำมารวมคำนวณเสียภาษีตามวรรคหนึ่งประกอบด้วยเงินได้พึงประเมินหรือค่าตอบแทนจากการประกอบอาชีพนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ รางวัลและประโยชน์ใดๆ บรรดาที่ได้เนื่องจากการแสดง เช่น ค่าพาหนะในการเดินทาง ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าที่พัก หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ไม่ว่าจะจ่ายตามจำนวนคราวที่แสดง จ่ายเป็นการเหมา หรือจ่ายในลักษณะอื่นทำนองเดียวกัน ทั้งนี้ ค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะซึ่งนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติการตามหน้าที่ของตน และได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศย่อมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะดังกล่าวตามมาตรา ๕๒ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร

กรณีนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศมีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่มีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศไทย ให้ปฏิบัติตามข้อตกลงในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศนั้นๆ

ตัวอย่าง

นาย A นักแสดงชาวอเมริกัน ได้เข้ามาแสดงในการถ่ายทำภาพยนตร์ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย โดยได้รับเงินได้เป็นค่าจ้างแสดงภาพยนตร์ ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยงที่เป็นค่าที่พักและค่าอาหาร ดังนั้น นาย A

ต้องนำเงินได้ดังกล่าวมาเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย แต่สำหรับค่าพาหนะและค่าเบี้ยเลี้ยง ซึ่งได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่จะต้องปฏิบัติการตามหน้าที่ของตน และได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น นาย A ย่อมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับค่าพาหนะและค่าเบี้ยเลี้ยง อย่างไรก็ดี หากนาย A ได้รับเงินได้จากการแสดงภาพยนตร์ในประเทศไทยไม่เกิน ๑๐๐ ดอลลาร์สหรัฐหรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่าต่อวัน หรือเป็นจำนวนรวมกันไม่เกิน ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สหรัฐหรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่าในปีภาษี นาย A ย่อมไม่อยู่ในข่ายต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย

นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศมีหน้าที่ยื่นรายการและชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาปีละ ๒ ครั้ง ดังนี้

(๑) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาครึ่งปี ให้นำเงินได้ของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้รับตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายนไปยื่นรายการและชำระภาษีภายในเดือนกันยายนของทุกปีภาษี โดยใช้แบบ ภ.ง.ด. ๕๔

(๒) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาประจำปี ให้นำเงินได้ของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้รับตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคมไปยื่นรายการและชำระภาษีภายในเดือนมีนาคมของปีถัดไป โดยใช้แบบ ภ.ง.ด. ๕๐ ทั้งนี้ ให้นำภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาครึ่งปีที่ชำระไว้ตาม (๑) มาถือเป็นเครดิตภาษีในการเสียภาษี

ข้อ ๕ ในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศตามข้อ ๔ ให้คำนวณหักค่าใช้จ่ายตามมาตรา ๕๖ แห่งประมวลรัษฎากร และมาตรา ๘ แห่งพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ย่อมให้หักจากเงินได้พึงประเมิน (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๐๒ ดังนี้

(๑) หักค่าใช้จ่ายได้ตามความจำเป็นและสมควร หรือ

(๒) หักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมา ดังนี้

(ก) สำหรับเงินได้ส่วนที่ไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๖๐

(ข) สำหรับเงินได้ส่วนที่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๕๐

การหักค่าใช้จ่ายตาม (ก) และ (ข) รวมกันต้องไม่เกิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท

กรณีสามีและภริยาต่างฝ่ายต่างมีเงินได้ของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ

ถ้าความเป็นสามีภริยาได้มีอยู่ตลอดปีภาษี ให้ถือเอาเงินได้ของภริยาเป็นเงินได้ของสามี

และให้สามีมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการและเสียภาษี โดยให้ต่างฝ่าย

ต่างหักค่าใช้จ่ายตามเกณฑ์ในวรรคหนึ่ง

ตัวอย่าง

นาย ก และนาง ข เป็นนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศและเป็นสามี

ภริยากัน ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้วต่างฝ่ายต่างมีเงินได้ของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ

โดยนาย ก มีเงินได้พึงประเมิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และนาง ข มีเงินได้พึงประเมิน

๕๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น นาย ก จึงมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นรายการ

และชำระภาษีในนามของนาย ก โดยนำเงินได้ของนาง ข มารวมคำนวณภาษีด้วย

และหากเลือกหักค่าใช้จ่ายเป็นการเหมา ให้หักค่าใช้จ่ายได้ ดังนี้

- เงินได้ของนาย ก หักค่าใช้จ่ายได้จำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท

- เงินได้ของนาง ข หักค่าใช้จ่ายได้จำนวน ๒๖๐,๐๐๐ บาท

รวมค่าใช้จ่ายเป็นการเหมาที่มีสิทธิหักได้ ๘๖๐,๐๐๐ บาท

ข้อ ๖ ในการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ ตามข้อ ๕ ให้คำนวณหักค่าลดหย่อนตามมาตรา ๕๗ แห่งประมวลรัษฎากร

กรณีนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ให้คำนวณ หักค่าลดหย่อนคู่สมรสและหรือบุตรได้ ไม่ว่าคู่สมรสและหรือบุตรจะเป็นผู้อยู่ใน ประเทศไทยหรือไม่

กรณีนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศไม่ได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย จะคำนวณหักค่าลดหย่อนคู่สมรสและหรือบุตรได้ เฉพาะคู่สมรสและหรือบุตรที่เป็น ผู้อยู่ในประเทศไทยเท่านั้น

คำว่า “ผู้อยู่ในประเทศไทย” หมายถึง บุคคลผู้อยู่ในประเทศไทย ชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะรวมเวลาทั้งหมดถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันในปีภาษีใด ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้อยู่ในประเทศไทย

ข้อ ๗ คนต่างด้าวที่มีเงินได้พึงประเมินจากการเป็นนักแสดงภาพยนตร์ ต่างประเทศในประเทศไทยมีหน้าที่ต้องยื่นคำร้องตามแบบที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด เพื่อขอรับใบผ่านภาษีอากรภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวันก่อนออกเดินทาง ไม่ว่ามีเงินภาษีอากรที่ต้องชำระหรือไม่ตามมาตรา ๕ ตรี แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อ ๘ การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ให้ผู้จ่ายเงินได้ให้แก่นักแสดงภาพยนตร์ ต่างประเทศ มีหน้าที่คำนวณหักภาษี ณ ที่จ่ายและนำส่ง ณ ที่ว่าการอำเภอท้องที่ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่จ่ายเงินได้ ดังนี้

(๑) กรณีผู้จ่ายเงินได้เป็นรัฐบาล องค์กรของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งจ่ายเงินได้ดังกล่าวให้แก่ผู้รับรายหนึ่ง ๆ มีจำนวนรวมทั้งสิ้นตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป แม้การจ่ายนั้นจะได้แบ่งจ่ายครั้งหนึ่ง ๆ

ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้คำนวณหักในอัตราร้อยละ ๑ ของยอดเงินได้ที่จ่าย เว้นแต่ การจ่ายเงินได้ให้แก่นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศที่ได้จากการประกวดหรือแข่งขัน ให้คำนวณหักตามอัตรากำหนดในบัญชีเงินได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๕๐ (๔) แห่งประมวลรัษฎากร

(๒) กรณีผู้จ่ายเงินได้เป็นบุคคล บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือ นิติบุคคลอื่น ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคล ให้คำนวณหักตาม อัตราที่กำหนดในบัญชีอัตรากำหนดในบัญชีเงินได้บุคคลธรรมดา เว้นแต่การจ่ายเงินได้ให้แก่ นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศเฉพาะกรณีที่มีการดำเนินการถ่ายทำภาพยนตร์ใน ประเทศไทยโดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ และได้รับอนุญาตให้ถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทยจากคณะอนุกรรมการพิจารณา คำขออนุญาตถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ตามระเบียบคณะกรรมการ ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ว่าด้วยการขออนุญาตถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศ ในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้คำนวณหักในอัตราร้อยละ ๑๐.๐ ทั้งนี้ ตาม มาตรา ๓ เตรส แห่งประมวลรัษฎากร และข้อ ๕ (๒) (ก) ของคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.ป. ๔/๒๕๒๘ เรื่อง สั่งให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ แห่งประมวล รัษฎากร มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ลงวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.ป. ๑๑๑/๒๕๔๕ เรื่อง สั่งให้ ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ แห่งประมวลรัษฎากร มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ลงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

กรณีนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศได้รับเงินได้จากการแสดงภาพยนตร์ และได้ถูกหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายไว้ในอัตราร้อยละ ๑๐.๐ ตามวรรคหนึ่ง เมื่อถึง กำหนดยื่นรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศจะเลือกไม่นำ

เงินได้จากการแสดงภาพยนตร์มารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตามข้อ ๕ ก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะกรณีที่นักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศดังกล่าวไม่ขอรับเงินภาษีที่ถูกหักไว้ นั่นคือ หรือไม่ขอเครดิตเงินภาษีที่ถูกหักไว้ นั่น ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน

ข้อ ๕ การเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ ต่างประเทศในประเทศไทย ให้นำเงินได้ของเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ ต่างประเทศในประเทศไทยซึ่งเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๕๐ (๑) หรือ (๒) แห่งประมวลรัษฎากร มารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา ๕๘ (๑) และ (๒) แห่งประมวลรัษฎากร

เงินได้ของเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยที่ต้องนำมารวมคำนวณเสียภาษีตามวรรคหนึ่ง ประกอบด้วยเงินได้ พึงประเมินหรือค่าตอบแทนจากการประกอบอาชีพเกี่ยวข้องกับการถ่ายทำภาพยนตร์ รางวัลและประโยชน์ใดๆ บรรดาที่ได้เนื่องจากการถ่ายทำภาพยนตร์ เช่น ค่าพาหนะ ในการเดินทาง ค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าที่พัก หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ไม่ว่าจะจ่ายตามจำนวนคราว ที่มีการถ่ายทำภาพยนตร์ จ่ายเป็นการเหมา หรือจ่ายในลักษณะอื่นทำนองเดียวกัน ทั้งนี้ ค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะซึ่งเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศ ในประเทศไทยได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติการ ตามหน้าที่ของตน และได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น เจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำ ภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยย่อมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับค่าเบี้ยเลี้ยง และค่าพาหนะดังกล่าวตามมาตรา ๕๒ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร

การจ่ายค่าตอบแทนให้แก่เจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยตามวรรคหนึ่ง ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่คำนวณหักภาษี ณ ที่จ่าย นำส่งตามมาตรา ๕๐ (๑) และมาตรา ๕๒ แห่งประมวลรัษฎากร

กรณีเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย มีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่มีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศไทย ให้ปฏิบัติตามข้อตกลงในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศนั้น ๆ

ตัวอย่าง

นาย B ผู้กำกับการแสดงชาวอเมริกันเป็นลูกจ้างของบริษัทผลิตภาพยนตร์แห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้เข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย โดยได้รับเงินได้เป็นค่าจ้างกำกับการแสดง ค่าพาหนะ ค่าเบี้ยเลี้ยง ที่เป็นค่าที่พักและค่าอาหาร ดังนั้น นาย B ต้องนำเงินได้ดังกล่าวมาเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย แต่สำหรับค่าพาหนะและค่าเบี้ยเลี้ยง ซึ่งได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่จะต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตน และได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น นาย B ย่อมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับค่าพาหนะและค่าเบี้ยเลี้ยง ใด ๆ ก็ดี หากนาย B เข้ามาทำงานในประเทศไทยไม่เกิน ๑๘๓ วัน เงินได้ที่ได้รับนั้น จ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างในประเทศสหรัฐอเมริกา และเงินได้นั้นไม่ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการที่นายจ้างมีอยู่ในประเทศไทย นาย B ย่อมไม่อยู่ในข่ายต้องเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย

ข้อ ๑๐ การเสียภาษีเงินได้ของผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย และการหักภาษี ณ ที่จ่ายของผู้จ่ายเงินได้ให้แก่ผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ให้ปฏิบัติ ดังนี้

(๑) กรณีผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ต้องนำเงินได้ที่ได้รับเฉพาะจากการติดต่อประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย ซึ่งเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ (๒) แห่งประมวลรัษฎากร มารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา ๔๘ (๑) และ (๒) แห่งประมวลรัษฎากร

เงินได้ของผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ที่ต้องนำมารวมคำนวณเสียภาษีตามวรรคหนึ่ง ประกอบด้วยเงินได้พึงประเมินหรือค่าตอบแทนจากการติดต่อประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย รางวัลและประโยชน์ใดๆ บรรดาที่ได้เนื่องจากการติดต่อประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย เช่น ค่าพาหนะในการเดินทาง ค่าเบี้ยเลี้ยงค่าที่พัก หรือค่าใช้จ่ายอื่นๆ ไม่ว่าจะจ่ายตามจำนวนคราวที่มีการติดต่อประสานงาน จ่ายเป็นการเหมาหรือจ่ายในลักษณะอื่นทำนองเดียวกัน ทั้งนี้ ค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะ ซึ่งผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยได้จ่ายไปโดยสุจริตตามความจำเป็นเฉพาะในการที่ต้องปฏิบัติกรตามหน้าที่ของตน และได้จ่ายไปทั้งหมดในการนั้น ผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ย่อมได้รับยกเว้นภาษีเงินได้สำหรับค่าเบี้ยเลี้ยงและค่าพาหนะดังกล่าวตามมาตรา ๔๒ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร

การจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยตามวรรคหนึ่ง ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่คำนวณหักภาษี ณ ที่จ่าย นำส่งตามมาตรา ๕๐ (๑) และมาตรา ๕๒ แห่งประมวลรัษฎากร

(๒) กรณีผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย หรือที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศและประกอบกิจการในประเทศไทย ต้องนำรายได้ที่ได้จากการติดต่อประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ดังกล่าวมารวมคำนวณเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๗๖ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

การจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยตามวรรคหนึ่ง ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่คำนวณหักภาษี ณ ที่จ่ายนำส่ง ดังนี้

(ก) กรณีผู้จ่ายเงินได้เป็นรัฐบาล องค์กรของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่คำนวณหักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ ๑.๐ ตามมาตรา ๖๕ ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร

(ข) กรณีผู้จ่ายเงินได้เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลหรือนิติบุคคลอื่น ผู้จ่ายเงินได้มีหน้าที่คำนวณหักภาษี ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ ๓.๐ ตามมาตรา ๓ เตรส แห่งประมวลรัษฎากร และข้อ ๓/๑ ของคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.ป. ๔/๒๕๒๘ เรื่อง สั่งให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ แห่งประมวลรัษฎากร มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ลงวันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งกรมสรรพากร ที่ ท.ป. ๑๐๑/๒๕๔๔ เรื่อง สั่งให้ผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา ๔๐ แห่งประมวลรัษฎากร มีหน้าที่หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

(๓) กรณีผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย เป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ มิได้ ประกอบกิจการในประเทศไทย มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากรายได้ที่ได้รับ จากการติดต่อประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย ทั้งนี้ เฉพาะเงินได้ ที่เป็นค่าตอบแทนในการติดต่อประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทย เท่านั้น โดยให้ผู้จ่ายเงินได้ไม่ว่าจะเป็นบุคคล บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือ นิติบุคคลอื่น ห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล รัฐบาล องค์การ ของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น หักภาษี นำส่งจากเงินได้พึงประเมินที่จ่ายซึ่งเป็นเงินได้ตามมาตรา ๔๐ (๒) แห่งประมวลรัษฎากร ตามอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา ๓๐ แห่ง ประมวลรัษฎากร

กรณีผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย มีถิ่นที่อยู่ในประเทศที่มีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศไทย ให้ปฏิบัติตามข้อตกลงในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยได้ทำไว้ กับประเทศนั้น ๆ

ข้อ ๑๑ การเสียภาษีมูลค่าเพิ่มของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย และผู้ประสานงานในการถ่ายทำ ภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย

(๑) การให้บริการของนักแสดงภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยได้รับ ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๑) (๓) แห่งประมวลรัษฎากร

(๒) การให้บริการของเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยให้แก่คณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๗๗/๑ (๑๐) และมาตรา ๗๗/๒ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร เว้นแต่เป็นการให้บริการตามสัญญาจ้างแรงงานตามมาตรา ๘๑ (๑) (ฐ) แห่งประมวลรัษฎากร

(๓) การให้บริการของผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย ถือเป็นบริการในราชอาณาจักร อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๗๗/๑ (๑๐) และมาตรา ๗๗/๒ (๑) แห่งประมวลรัษฎากร

การจ่ายค่าบริการตาม (๒) และ (๓) ให้แก่ผู้ประกอบการดังต่อไปนี้ ผู้จ่ายเงินค่าบริการมีหน้าที่นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการมีหน้าที่เสียภาษีตามมาตรา ๘๓/๖ แห่งประมวลรัษฎากร

(ก) ผู้ประกอบการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของคณะถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้เข้ามาดำเนินการถ่ายทำภาพยนตร์ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว และไม่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

(ข) ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทยที่ได้เข้ามาดำเนินการติดต่อประสานงานในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว และไม่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

(ค) ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ประสานงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย โดยได้ดำเนินการติดต่อประสานงานในต่างประเทศ

ข้อ ๑๒ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือตอบข้อหารือ หรือ
ทางปฏิบัติใดที่ขัดหรือแย้งกับคำสั่งนี้ให้เป็นอันยกเลิก

ข้อ ๑๓ คำสั่งนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันแรกที่ลงในคำสั่งนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

สุภรัตน์ วัฒนกุล

อธิบดีกรมสรรพากร